

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Summa Jurisprudentiae Sacrae Universae, Seu Jus
Canonicum, Secundum quinque Decretalium Gregorii
Papae IX. Titulos explicatum**

Pichler, Vitus

Bibliopolarum Augustanorum, 1723

VD18 VD18 12190187-ddd

3. De Suspensione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98739)

sum est Legatis à latere quoad omnes ad se recurrentes à quacunq[ue] percussione, & pro utroque foro. 3. Legatis Missis, seu Nuntiis Apostolicis, sed cum restrictione ad subditos suar[um] provinciar[um], ad quam missi sunt, & quamdiu morantur in Provincia. 4. Episcopis à quacunq[ue] percussione occulta, & ad forum contentiosum non deducta, pro foro interno: item in percussione levi, etiam notoria, pro utroque: imò & in gravi quoad Clericos alium Clericum suar[um] communitatis vel Collegij, in quo convivunt, percutientes: atque etiam si percussio fuit enormis, facta tamen ab impubere: vel enormis quidem, & notoria, aut ad forum contentiosum deducta, at facta ab illis, qui laborant impedimento adeundi Pontificem, vel ejus Legatum. 5. Prælati Regularibus & localibus quoad suos Religiosos, si percussio sit levis, vel gravis: si verò enormis, quando etiam pro hoc casu obtinent privilegium, ut plerique obtinent. 6. Et quoad suos Religiosos, alterius Ordinis vel Monasterij seu domus Religiosorum percutientes, sed cum limitatione. 7. Item Religiosi, Mendicantes saltem, quoad sæculares quoscunque pro foro interno, etsi percussio fuerit enormis. Ut ad ed ferè nunquam hodie opus sit recurrere ad Sedem Apostolicam, excepto casu, quo quis absolvitur ab Episcopo à percussione gravi vel enormi occulta, quæ postea fit notoria, vel deducitur ad forum contentiosum, vel ab alio, qui potestate & privilegio absolute absolvendi destitutus est; tunc enim absoluti cessante impedimento (si illud fuit temporale, non perpetuum) debent recurrere ad Sedem Apostolicam, & prior quidem, ut de novo absolvantur, posterior autem, ut mandatum de satisfaciendo Ecclesiæ & parti læsæ suscipiat, sub qua conditione, & cautione juratoria se sistendi fuit absolutus. c. 13. c. 58. h. t. Notandum insuper est, quod impeditus per se ipsum adire Pontificem, vel ejus Legatum, pro impetranda Absolutione, non teneatur mittere alium loco sui, vel per litteras inde petere Absolutionem: quia Jura exigunt, ut ipse vadat, si possit. Sayrus in Theaur. c. 28. n. 38. cum Navarro.

Pars 1. probatur, imò clarè liquet ex can. si quis suadente sæpius cit. Pars 2. sumitur ex c. 9. & ibi gl. de Offic. Legati. Pars 3. ex c. 4. eod. c. 9. cit. Pars 4. quoad percussione[m] occultam &c. ex Trid. s. 24. c. 6. de Ref. quoad percussione[m] levem ex c. 17. h. t. quoad gravem apud Clericos in eodem Collegio degentes, & quod facillè contingit, se verberantes, ex c. 9. de Vita & honest. quoad gravem & enormem, ab impubere tamen factam, ex c. 1. c. 58. c. fin. h. t. etsi is primùm post adeptam pubertatem petat absolutionem. c. fin. cit. quia beneficium à Jure semel concessum non extinguunt anni pubertatis supervenientes, ut tenet communis: quoad laborantes impedimento, quale habent mulieres omnes. c. 6. c. 13. eod. ac speciatim Moniales se invicem verberantes. c. 33. eod. item viri, quibus accessus ad Pontificem vel moraliter impossibilis,

vel saltem valde difficilis accedit in perpetuum aut ad tempus, vel sine præjudicio alieno fieri nequit, uti sunt senes, moribundi, claudi, cæci, debiles, tertiana febris laborantes (saltem ad tempus) Nobiles & delicati, pauperes, qui iter mendicando pericere deberent alias mendicare non soliti, si hostis obsideat vias: Religiosi, parochi, mariti, gubernatores urbis, filijfamilias, qui non sunt sui juris, janitores, servi, & publico officio illigati ac idoneum vicarium non habentes &c. ex c. 3. c. 13. c. 58. eod. Impediti ab itinere Romano, & sic ab Episcopo absolubiles, comprehenduntur solent his verbis. Regula, Mos, Sexus, Hostis, Puer, Officiarius, Deliciosus, inops, Agerque, Senexque, Sudas, Janitor, Astutus, Dubius, Cause levitas, Debilis, absolvi sine Summa Sede merentur. Qui tamen laborant impedimento non perpetuo, sed temporali, & ab Episcopo absoluntur ratione impedimenti (nisi sint impuberes) non debent absolvi nisi sub promissione jurata, quod cessante impedimento ad Pontificem, vel ejus Legatum accedere velint. c. cit. Sicut nullus alius, nisi prius præstiterit satisfactionem parti læsæ, vel de satisfaciendo idoneam cautionem. Pars 6. sumitur ex c. 2. c. 50. eod. Privilegium quoad percussione[m] enormem habent Mendicantes & nostra Societas, ut patet ex Compend. Privil. ejusdem V. Absolutio. Pars 6. ex c. 12. eod. ubi ponitur hæc limitatio, ut absolutio fiat patiente & consentiente percussor Superiore, nimirum per se vel per vicarium: si verò Religiosus non exemptus percuteret Clericum Sæcularem, petenda foret absolutio ab Episcopo, nisi percussio esset gravis vel enormis. c. 21. eod. in 6. cum c. 32. cit. si autem percussor Religiosus foret exemptus, absolutio quidem peti posset ab Episcopo, ab hoc tamen danda non esset, nisi cum consensu Prælati Regularis. c. 32. cit. Pars 7. ex 4. Compend. privil. quia percussio occulta, etiam enormis, non est inter casus Bullæ Cœnz, qui soli excipiuntur ab absolutione calicum Pontificiorum Mendicantibus concessa, saltem extra Italiam, uti dictum. n. 14. tit. XXXVIII. de Penitent.

§. 3. De Suspensione.

Sciendum 1. Suspensionem proprie acceptam ex communi in hunc sensum definit: est censura Ecclesiastica, privans Clericum vel Ministrum Ecclesiæ usu Officij, vel Beneficij Ecclesiastici, vel utriusque simul, quæ talis. Dicitur 1. proprie acceptam; si enim teratur in poenam, & vindictam delicti merè præteriti, vel ex mente ferentis ad certum tempus, v. g. ad biennium, vel etiam sine ulla spe remissionis ac in perpetuum, censura Ecclesiastica non est; quia non poena Medicinalis, nec ordinata in bonum & emendationem delinquentis, ut is ponat contumaciam, quod intendere debet omnis censura, sed in vindictam tendit, & ideo Suspendio Poenalis, non

Medicinalis, appellari solet, adeoque erit vel Irregularitas, vel Depositiō, vel Privatio Officii aut Beneficii, vel alia poena vindictiva. 2. *Censura Ecclesiastica*, in qua ratione generica convenit cum Excommunicatione & Interdicto. 3. *Clericum, vel Ministrum Ecclesiae*: quapropter Laicus, utpote officij & beneficii Ecclesiastici incapax, suspendi nequit, sed solus Clericus, qui habet Ordines, vel Officium, vel Beneficium, à quorum exercitio impeditur per Suspensionem. Quando proin Abbatissae vel Priorissae dicuntur à suo officio suspendi, propriè suspensio non est, vel censura, cujus temeraria violatio inducat irregularitatem, c. 1. b. t. in 6. §. c. 9. de Cler. excom. ministr. statutam. 4. *privans usu*, h. e. impediens à ministerio vel functione Ecclesiastica, ita ut actus Ordinis, & Beneficii sint illiciti, licet valeant: nisi sint actus jurisdictionis & officij, à quibus aliquis est suspensus, & ut talis denunciatus, seu non toleratus. Neque Suspendio privatio ipso Ordine, Officio, vel Beneficio, aut titulo, sicut Depositiō & Degradatiō. 5. *quā talis*, seu formaliter & directè, quatenus ille usus est functio quaedam & exercitium potestatis, ab Ordine, Officio, vel Beneficio Ecclesiastico provenientis. 6. *Officij*, quo nomine venit potestas Ordinis, & Jurisdictionis Ecclesiasticae, vel potius actus & usus. 7. *Beneficij*, per quod intelligitur jus exercendi functiones beneficii, & percipiendi fructus, vel potius administratio beneficii, & fructuum beneficialium perceptio. Ex quibus patet differentia Suspensionis à reliquis censuris, Excommunicatione, & Interdicto: ab Excommunicatione quidem, tum quia hæc privat quidem etiam usu Officij & Beneficii Ecclesiastici, at non tantum, sed etiam alijs bonis fidelium communibus, & Ecclesiae suffragijs, nec sub illa ratione & formalitate, sub qua Suspendio, nimirum quatenus ille usus est communicatio cum reliquis fidelibus, non verò formaliter, directè, & quatenus est functio quaedam vel exercitium potestatis Ecclesiasticae, sub qua ratione privat Suspendio, tum quia non Clericos tantum, uti Suspendio, sed etiam Laicos & Fideles omnes afficit: ab Interdicto autem, quia hoc, licet privet quoque functionibus sacris, id tamen non facit directè, & quatenus sunt tales, sed sub alia ratione, quatenus nempe sunt quaedam Divinorum participatio per praesentiam, & assistentiam: deinde Interdictum privat etiam sepulturā Ecclesiasticā, nec solos Clericos afficit, sed etiam alios.

40. Sc. 2. Ex data definitione colligi principalem Suspensionis divisionem, nimirum quòd alia sit *Totalis*, qua quis suspenditur ab Officio & Beneficio simul, qualis esse semper intelligitur, quæ fertur terminis indefinitis & absolutis, nisi aliunde colligatur aliud; nam propositio indefinita ob suam indifferentiam æquivaleret universali, & sine fundamento per Suspensionem simpliciter prolatam intelligeretur Suspendio ab Officio tantum, vel à Beneficio tantum. Alia autem *Partialis*, qua

quis suspenditur ab alterutro tantum, nimirum vel ab actibus Officii tantum, vel Beneficii tantum. Et hæc *Partialis* iterum potest esse vel à toto Officio, seu ab omnibus ejus actibus; aut à toto Beneficio seu ab omnibus Beneficijs, & omnibus fructibus beneficialibus, ac vocari potest *Suspendio totalis secundum quid*: vel ab Officio ex parte, v. g. ab uno vel altero tantum Ordinis actu, v. g. à celebratione Missarum, ab audiendis Confessionibus &c. vel tantum à jurisdictione, vel uno actu jurisdictionis, v. g. à collatione Beneficiorum: aut à Beneficio ex parte, v. g. ab uno tantum Beneficio, vel parte tantum fructuum beneficialium, vel à Distributionibus tantum; atque hanc libet vocare *partialem secundum quid*. Sicut autem per Suspensionem simpliciter & indefinitè prolatam intelligitur *Totalis absolute*, ab Officio & Beneficio simul; ita per Suspensionem ab Officio tantum, vel Beneficio tantum, v. g. si dicitur in Jure, *suspensus sit*, vel *suspendatur*, ab Officio, intelligitur *Totalis secundum quid*, propter allatam superius rationem. Diligenter itaque attendendum, quibus verbis utatur Jus, vel Judex, Suspensionem inferens, & cum possit ac soleat quis suspendi ab Officio, non debet illa extendi ad Beneficium, vel vicissim; item si quis suspendatur ab Ordine, non debet intelligi de alijs actibus Officii &c. cum hujusmodi Suspendio non necessario trahat alteram. per c. 10. de Purg. Canon. Ulterius dividitur Suspendio in eam, quæ est *a Jure*, & in illam, quæ procedit *ab Homine*, item quæ est *ferenda*, & quæ *late sententia*, uti de Censuris in genere dictum n. 3. Demum adverte, Suspendos quoque, sicut de Excommunicationis differuimus n. 25. servatā proportionem alios esse *Toleratos*, qui nempe specialiter & publicè ut tales *denuntiati* non sunt, alios verò *Non-toleratos*, qui ut tales dicto modo sunt *denuntiati*.

Dico 1. Suspendere possunt omnes & soli illi, qui in Clericum habent jurisdictionem fori externi & contentiosi. 2. non obstante, quòd Clericus alijs subiectus (aut Religiosus) illo tempore existat extra territorium suspendentis, vel beneficium aliquod, à quo suspenditur, sit extra territorium suspendentis. 3. ut autem Suspendio feratur licet à Superiore, ferri debet in scripto, & prævia monitione trina, vel una æquivalente trinae. 4. Impeditur autem vel evitatur Suspendio ijs modis, quibus ab Excommunicatione incurrenda aliquis excusatur. Pars. 1 & 3. deductus ex dictis de Censuris in genere n. 3. 9. Ubi tamen adverte, si Suspendio, improprietatis, feratur non ad correctionem delinquentis, sed merè in poenam, non requiri monitionem præviam. per c. 33. de testib. §. c. 5. b. i. in 5. Pars 2. ex subiectione personali, qua Clericus suo Superiori, & Religiosus suo Prælato, adstrictus est, cum personaliter subiectus maneat subiectus, ubicunque exstiterit, & subiectio adhæreat personæ. Nec obstat communis regula c. 2. de Constit. in 6. §. l. fin. ff. de Jurisd. comprehensa, extra territorium

rium ius dicenti impunè non paretur: quia procedit tantum de Legibus, Statutis, & Sententiis generalibus, quæ immediatè, non personas, sed locum & territorium afficiunt, non verò de sententia particulari, quæ immediatè fertur in personali subiectum. Pars 4. patet ex allatis n. 10.

42 Dico 2. Suspendi possunt non modò Clerici singulares subiecti. 1. sed etiam Communitates, Capitula, & Collegia Clericorum. 3. nunquam verò sine delicto, saltem aliquorum, si communitas, vel proprio personæ, si persona singularis suspendatur. 4. quod delictum regulariter debet esse grave. 5. externum, non merè præteritum, si Suspendio sit vera & propriè talis &c. Pars 1. per se liquet. Notandum tamen, quòd Episcopi ob eminentiam statûs, & ne impediatur in exercitio sui officij, non censeantur comprehendi Suspensione (uti & Interdicto) generaliter latâ, nisi eorum fiat mentio expressa. c. 4. b. t. in 6. quod tamen privilegium probabilius non est extendendum ad censuram Excommunicationis, cum de hac nihil dicatur in d. c. & in positivis non valeat argumentum à pari, ut docet La Croix to. 8. l. 7. n. 43. cum Suar. Dicast. Gibalino. Pars 2. ex c. quia sepe 40. de Elect. in 6. Extrav. 1. eod. int. com. & Extrav. Sanè de Simon. ubi exstant talia exempla. Qui tamen ex tali communitate sunt innocentes, non privantur juribus & functionibus, quæ ipsis quâ singulis sigillatim competunt; sed tantum ijs, quæ communitati quâ tali collectivè, cuius sunt membra, uti v. g. est ius eligendi Prælatum &c. Pars 3. ex natura omnis poenæ, quæ locum non habet, ubi culpa non est. Quòd verò requiratur delictum proprium personæ, si persona singularis propriè suspendatur, & privetur iure proprio jam quæsitò, sumitur ex c. 2. de Constit. ibi: rem, quæ culpâ caret, in damnum vocari non convenit. & ex c. 2. de his, quæ fiunt à major. part. ibi: cum peccata suos auctores tenere debeant &c. nec satis æquum videretur, si innocens nocentis delictum luere deberet, ius proprium jam quæsitum amittendo. Aliud est de amissione juris communis, quod competit tantum communitati quâ tali. Si dicas, in c. 14. de tempor. Ordin. puerum, ante legitimam ætatem ordinatum ex culpa aliena Episcopi, eum ordinantis, absque propria culpa fuisse suspensum ab Officio Diaconatûs, donec perveniret ad ætatem debitam; repone, illam suspensionem non fuisse veram & propriè dictam, cum hæc non feratur ad certum & determinatum tempus, sed quandam prohibitionem, quæ ad irregularitatem reducit & inhabilitatem, propter defectum ætatis Canonice. Pars 4. ex natura poenæ gravis, quæ requirit culpam gravem, ut sit proportio inter culpam & poenam juxta Leges Justitiæ. Nec est paritas cum excommunicatione Minore, quæ incurritur etiam ob peccatum veniale, uti docuimus n. 34. quia Suspendio, licet minoribus bonis privet, quam sit perceptio Sacramentorum, qua privat excommunicatio Minor, difficilius tamen tolli-

tur, cum ab excommunicatione Minore quibet Confessarius valeat absolvere; Suspendio sæpe inducit damnum valde grave & irreparabile, nec non aliquam secum fert inimicam. Addidi tamen, regulariter; nam si ab Homine feratur Suspendio tantum ab unico actu, v. g. suffragationis in Capitulo, vel a celebratione Missæ tantum in certo loco, ut absolute fieri potest, vel si quis improprie suspendatur ad tempus valde breve, probabile putant DD. quòd sufficiat peccatum veniale. Pars 5. constat ex dictis n. 8.

Dico 3. Effectus Suspensionis violatæ est ius peccatum, regulariter grave, quo se obstringit suspensus exercendo actum, à quo suspensus est, tum poenâ, quæ in exercente actum Ordinis, quo privatur suspensus, est Irregularitas, ut patet ex tit. de Cleric. excomm. minor. Alia autem, nempe privatio Beneficij, si suspensus à beneficio se ingerat in ejus administrationem. c. 1. §. fin. de Elect. in 6. tum etiam, si suspensus est denunciatus, seu non-toleratus, in validitas actûs, si istius valor pendet ab Ecclesia, ut si exerceat suspensus actû jurisdictionis, vel beneficij, vel officij (excepto actu Ordinis.) c. 8. de Consuet. c. 16. de Elect. c. 2. de stat. & qual. c. un. ne Sede vac. in 6. quia suspensus non-tolerato adimit Ecclesia jurisdictionem, & potestatem agendi extra casum urgentissimæ necessitatis. Ingens igitur quoad effectum Suspensionis discrimen est inter suspensum tolerantem & non tolerantem; nam ille nunquam (extra dictum casum) agit licitè exercendo actus, à quibus suspensus est, licet requiratur à fidelibus. imò nec fideles licet requirunt vel petunt ab ipso talem actum, cum teneantur ipsum vitare quoad tales actus (licet non quoad alia) & cum ipso non communicare; inducerent enim ad peccatum, & ad hoc ei cooperarentur: deinde semper agunt nulliter exercendo actus jurisdictionis, officij, & beneficij, à quibus suspensus est. Contra ille, nimirum toleratus, seu non denunciatus, quamvis agat illicitè ingerendo se in exercitium actûs, à quo suspensus est, operatur tamen licitè, si ab alijs propter suam utilitatem requiratur, nec fideles peccant ex iusta causa petendo ab ipso talem actum, v. g. Missam, Absolutionem, Eucharistiam, aut alia Divina, quo casu requisitionis nec irregularitatem incurrit suspensus hujusmodi actum exercens: deinde actus ab eo gesti, etiam jurisdictionis, licet ipse se ingesserit illicitè, non requisitus, valent omnes, modò non repellatur per exceptionem. Ratio diversitatis inter utrumque sumitur partim ex c. cit. partim ex Bulla Ad evitanda Martini V. Vili. Suar. Bonac. Palao, Pirhing. b. t. n. 210. Wiestner n. 113. Coeterum Suspendio ab ingressu Ecclesiæ, quæ tamen melius dicitur interdictionem, privat omni publico actu Ordinis & Officij Divini in Ecclesiâ, imò & præsentia Ecclesiæ eo tempore, quo celebrantur Divina Officia, psallitur &c. non tamen extra Ecclesiâ, nec privatis orationibus etiam in Ecclesiâ, & extra tempus, quo inibi celebrantur Divina.

44 Dico 4. Absolvere à Suspensione propriè dicta, à Jure lata, & non reservata, potest Episcopus, vel alius Prælatus jurisdictione quasi Episcopali præditus in suspensum, & quidem pro utroque foro. DD. communiter ex c. 29. b. t. ibi: quia tamen conditor Canonis ejus absolutionem sibi specialiter non retinuit, eo ipso concessisse videtur facultatem aliis relaxandi. Dixi 1. Absolvere; hoc enim modo, & non alio, tollitur omnis censura: si tamen foret suspensio improprie dicta, v. g. lata pro tempore determinato, vel etiam sub conditione aliqua, tunc lapsu temporis, aut impleta conditione, cessaret per se, absque ulla absolutione nova. 2. propriè dicta, nimirum ut est poena Medicealis ad correctionem delinquentis; si enim in puram delictipœnam lata est, sive ad certum tempus, sive expressè in perpetuum, solus conditor Juris relaxat: quamvis, si sine præfinito tempore, & sine expressa mentione perpetuitatis lata sit, communius censeant, Absolutionem Episcopo esse permissam. 3. à Jure lata; impositam enim ab Homine solus imponens, vel ejus successor aut delegatus, uti & (saltem validè) ejus Superior tollit. 4. non reservata; nam per reservationem admittitur potestas absolvendi inferioribus ab auctore Juris, nisi detur illis novum speciale privilegium, cujusmodi quoad omnem omnino suspensionem occultam, & ad forum contentiosum non deductam, pro foro interno obtinent Episcopi in Trid. s. 24. c. 6. de Ref. & Confessarii Societatis Jesu (& quarundam aliarum Religionum) ut habetur in *Compend. privil.* ejusdem Societatis v. *Absolutio* s. 1. Palao, Wiestner, alii. s. *Episcopus* &c. nam aliis inferioribus, privilegio destitutis, etiam Confessariis pro foro interno, licet suspensio Juris reservata non sit, communiter negatur potestas absolvendi; cum absolutio à Suspensione non necessariò sit præmittenda absolutioni à peccatis, sicut absolutio ab Excommunicatione, quam n. 14. permisimus omnibus Confessariis, & Parochis, pro foro interno, si Excommunicatio non est reservata.

S. 4.

De Interdicto, Ubi etiam de Cessatione à Divinis.

45 Sciendum 1. Interdictum propriè acceptum exc. 11. de sponsal. &c. n. de Penit. sic definiri posse: est censura Ecclesiastica privans usu seu participatione officiorum Divinorum omnium, aliquorum Sacramentorum, & sacra Sepulture, quâ talium. Neque sollicitum te habeat, an hæc, vel aliæ definitiones, à nobis per decursum totius Juris Canonici allatæ, sint in omni rigore Logico veræ definitiones, vel tantum descriptiones; cum materiæ Juridicæ propter sui amplitudinem & casuum diversitatem ferè non patiantur exactas definitiones, & ideo in l. 202. ff. de R. I. omnis definitio in Jure periculosa dicatur. Convenit Interdictum cum aliis Censuris in generalibus, ac in causa finali speciatim, quia tanquam poena medicinale

(nisi feratur ad certum tempus ob delictum merè præteritum in meram vindictam; quo casu propriè Interdictum non est) ordinatur ad emendationem delinquentium, & positionem contumaciæ. Differt autem ab illis, partim quia paucioribus privat bonis, quàm Excommunicatio, & sacris tantum, non politicis & civilibus, pluribus verò, quàm Suspendio, quia privat etiam sepulturâ Ecclesiasticâ, & Laicos etiam afficit, non autem Suspendio; partim quia sub alia ratione privat rebus sacris, nimirum formaliter, directè, & quatenus de se sunt res sacræ, & ad cultum Divinum pertinentes; Excommunicatio autem & Suspendio, licet iisdem privent, tamen privant sub alia formalitate, nimirum Excommunicatio, quatenus prohibet communionem cum fidelibus, Suspendio autem, quatenus prohibet Clericis usum suæ potestatis Ecclesiasticæ. Et hanc differentiam indicant voces quâ talium positæ in definitione.

Sc. 2. Interdictum dividi in Locale, Personale, & Mixtum. Locale est, quod immediatè afficit locum, ne ibi participantur Divina & Sacra: Personale, quod immediatè afficit personas, quæ prohibentur participare dicta bona: Mixtum, quod immediatè afficit & locum & personas; quod quidem non tantum fit tunc, quando expressa sit mentio loci & personarum, sed etiam in omni Interdicto locali, utpote quod semper afficit illam vel illas personas ratione sui etiam, quæ causa fuerunt Interdicti. Discrimen inter Locale & Personale in effectu est, quòd Personale comitetur personas interdictas, ubicunque existerint, Locale verò non stringat existentes extra locum Interdicto suppositum. c. 16. b. t. in 6. De in tam Locale quàm Personale subdividitur in Generale & Particulare seu speciale: Generale Locale est, quod fertur in locum generalem plura loca sub se continentem, ut est Regnum, Provincia, Civitas, Diocesis, Parochia: Generale Personale, quod fertur in totam aliquam Communitatem, Collegium, Capitulum, ex pluribus personis constans, quatenus collectivè sumitur, & communitas est: Particulare Locale, quo interdicatur unus locus particularis, v. g. certa Ecclesia in Parochia, vel plures determinatæ: Particulare Personale, quo una, vel plures personæ determinatæ, quæ singulares, & non quæ membra communitatis, interdicuntur. Porro, sicut de Excommunicatis & Suspendis dictum, ita & ex personaliter & nominatim interdictis aliqui sunt tolerati, alij non tolerati seu vitandi: hi sunt soli illi, qui specialiter nominatim & publicè sunt denunciati ut tales. Extrav. Ad evitanda Martini V.

Dico 1. Interdictum ferre possunt omnes & soli illi, qui reliquas censuras. c. 3. de Offic. Ord. & eo modo debent, quo alias censuras uti colliges ex dictis n. 9. de Censuris in genere. Id observandum specialiter, quòd Prælati Regulares, saltem vi consuetudinis, neque ant ponere Interdictum Locale, sed tantum Personale; cum eorum jurisdictio, quoad hoc punctum saltem, respiciat solas personas sibi sub-